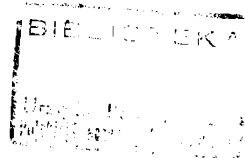

18 listopada 1931 r.

F23h 1/24

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 14569.

Kl. 24 f 20.

L. & C. Steinmüller
(Gummersbach, Niemcy).

Jaz wahadłowy przy rusztach ruchomych z dolnym doprowadzaniem powietrza.

Zgłoszono 30 listopada 1929 r.

Udzielono 21 września 1931 r.

Ruchome ruszty, do których powietrze doprowadza się od dołu, zaopatrzone na tylnym końcu w jaz wahadłowy, spiętrzający paliwo, mają tę wadę, że wskutek stykania się z żużlem względnie rozżarzonem paliwem ruszt jazu ulega przepaleniu, co prowadzi do szybkiego zniszczenia tego ostatniego.

Jaz taki składa się z poszczególnych wahadeł zawieszonych obok siebie; chodzi bowiem o to, żeby przy usuwaniu dużych brył żużla wychylało się stale tylko wahadło, stykające się z ową bryłą, a reszta jazu pozostawała w spokoju.

Do takiego jazu, składającego się z oddzielnych wahadeł, powietrze dochodzi dzięki temu, że się je prowadzi od góry z kanału, wspólnego wszystkim wahadłom

pojedynczym, poprzez części pośrednie, wykonane w kształcie wsporników, w których obracają się czopy wydrążone poszczególnych wahadeł.

Wobec tego, że powietrze wchodzi do wahadła od góry, tworzy się w jego wnętrzu przy pomocy ścianki kierowniczej przewód powietrzny, przez który powietrze dostaje się do dolnej części wahadła, stykającej się stale z gorącym żużlem, gdzie pożądanym jest dopływ chłodzącego powietrza.

Przy wychyleniu się wahadeł, w szczególności podczas usuwania dużych brył żużla, wahadła są skierowane ukośnie, wobec czego powietrze, dopływające do paleńiska przez jaz, jest dla chłodzenia w wyższym lub niższym stopniu stracone. W celu zapobieżenia marnotrawieniu powietrza

zastosowane jest dalej urządzenie, dzięki któremu dopływ powietrza do poszczególnego wahadła dławiony jest tem więcej, im dalej wychyla się wahadło.

Przykład wykonania wynalazku przedstawiony jest na rysunku. Fig. 1 przedstawia pionowy przekrój poprzeczny jazu wahadłowego; fig. 2 przedstawia, patrząc od przodu, pionowy przekrój podłużny jazu wzdłuż linii *A—B* na fig. 1; fig. 3 — pionowy przekrój poprzeczny przez wahadło jazu wraz ze ścianką do prowadzenia powietrza; fig. 4 — widok z przodu tego samego wahadła po wyjęciu rusztowin; fig. 5 — pionowy przekrój poprzeczny przez urządzenie do dławienia powietrza przy wychyleniu wahadła, a fig. 6 — widziany od przodu pionowy przekrój podłużny wahadła i przyrządu do zawieszenia.

Na tylnym końcu ruchomego rusztu *a* (fig. 1) umieszczony jest jaz wahadłowy, złożony z poszczególnych wahadeł *b*; przed jazem może się znajdować pusta wewnątrz belka *c*, chłodzona wodą. Powyżej wahadeł *b* umieszczony jest kanał powietrzny *d* dowolnego kształtu, do którego ścianki umocowane są wsporniki *e*, w których zawieszane są wahadła. Te wsporniki *e* posiadają wewnętrzną przegrodę *f* (fig. 2) i komunikują się poprzez otwór *g'* z wnętrzem kanału powietrznego *d*. Przegroda *f* dzieli każdy wspornik *e* na dwie komory, z których każda posiada wywiercony otwór, w którym obraca się czop wydrążonej górnej części *g* wahadła *b*. Powietrze przepływa przez komory i górną wydrążoną część *g* do dolnej części wahadła, mającej postać skrzynki i posiadającej z przodu otwór *h*, w obrębie którego umieszczone są rusztowiny *i*. Ażeby można było wymienić wahadła w czasie ruchu, łożyska ich są dzielone (fig. 1), a tylna część łożyska *k* jest wykonana w postaci pokryw i przymocowana do przegrody *f* przy pomocy śruby *l*, wkręconej w nagwintowany otwór *m*.

Aby mieć możliwość doprowadzenia po-

wietrza, które wpływa do wahadeł od góry do dolnej części rusztowin *i*, umieszcza się we wnętrzu wahadła ściankę kierowniczą *n* (fig. 3 i 4), która ze ścianką tylną *o* wahadła tworzy kanał *p*. Otóż powietrze wpływające przez wydrążoną część górną *g* wahadła jest prowadzone ku dołowi i wpływa w miejscu *q* do przedniej części wahadła między rusztowiny. W celu zwiększenia chłodzenia ścian wahadeł jazu można jeszcze w kanale *p* umieścić żebra *r*.

Według pewnej odmiany wykonania (fig. 3 i 6) dopływ powietrza do rusztów wahadeł dławie się przy pomocy wykrojów, wykonanych w czopach górnej części *g* wahadeł *b*. I tutaj powietrze wpływa przez wspornik *e* do wydrążonej górnej części *g* wahadła. Czopy tych części są tu jednak przedłużone o tyle, że sięgają do przegrody *f* i mają u góry wykroję *s*, przez który powietrze wpływa do wewnątrz wahadła. Wykroje te *s* mają takie wymiary, że przy wychyleniu się poszczególnego wahadła krawędź *u* wspornika powoduje stopniowe dławienie dopływu powietrza aż do całkowitego odcięcia tegoż w chwili, gdy krawędź *t* czopa wydrążonego zejdzie się z przednią krawędzią *u* wspornika *e*. W tem położeniu powietrze jest zupełnie odcięte, a wahadło wychylone jest wówczas całkowicie ku tyłowi. Zależnie od wielkości wykroju *s* dławienie może nastąpić wcześniej lub później, tak że przez nadanie odpowiedniego wymiaru wykrojowi *s* ma się możliwość dostosowania wahadła do rozmaitych rodzajów żużla.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Jaz wahadłowy przy rusztach ruchomych z dolnem doprowadzaniem powietrza, składający się z szeregu wahadeł, wychylających się oddzielnie, znamieny tem, że każde wahadło (*b*), tworzące wydrążoną skrzynkę z otworem (*h*) od przodu paleniska, jest osadzone za pomocą czopów, które

wystają z boków skrzynki wahadła, w pustych wewnątrz wspornikach (*e*), przymocowanych do ściany dolnej wspólnego kanału (*d*) do sprężonego powietrza, wskutek czego otrzymuje się dopływ powietrza chłodzącego do rusztowin (*i*) jazu.

2. Jaz według zastrz. 1, znamieny tem, że we wnętrzu wahadła umieszczona jest ścianka kierownicza (*n*), która doprowadza powietrze do spodu rusztowin (*i*).

3. Odmiana jazu według zastrz. 1, zna-

mienna tem, że czopy, na których osadzone jest wahadło (*b*) jazu, są przedłużone do ścianki (*f*) wspornika (*l*) i posiadają w górnej części wykroje (*s*), które przy wychyleniu się wahadła zmniejszają swój przekrój przepływowy dla powietrza chłodzącego, dławiąc je.

L. & C. Steinmüller.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

